

Arrest

nr. 63 065 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense afkomst te zijn, geboren op 25 maart 1971. U woonde sinds 1988 in de Russische Federatie. Sinds 2004 woonde u met uw vrouw en 2 kinderen te Orenburg. Vanaf 2007 woonde u, zonder uw gezin, in Moskou, maar bezocht uw vrouw en kinderen regelmatig in Orenburg.

Uit uw verklaringen blijkt dat u de Russische Federatie, het land waar u samen met uw gezin verbleef, hebt verlaten omwille van volgende redenen. Toen u in 1988 terugkeerde van uw legerdienst, waren er problemen in Nagorno Karabagh. U en enkele vrienden trokken naar Karabagh om deel te nemen aan de oorlog. Na 3 maanden keerden jullie terug naar Armenië. Hierna was u 3 maanden lid van HHSH, maar toen u voelde dat de partij zich tegen u keerde, bent u gevlucht naar Moskou, waar u zich bezighield met renovatiewerken. Uw moeder verhuisde mee naar de Russische Federatie, maar

keerde uiteindelijk terug naar Armenië. In 1993 bent u teruggekeerd naar Armenië om te huwen, waarna u opnieuw naar de Russische Federatie verhuisde, naar de stad Sotsji. Uw vrouw heeft sinds 2006 of 2007 de Russische nationaliteit verworven. Uw kinderen hebben eveneens de Russische nationaliteit. U kreeg telkens een verblijfsvergunning voor 3 maanden. Uw dochter liep op school in 2007 een vergiftiging op, waarna ze in het ziekenhuis diende opgenomen te worden. U en uw gezin kenden in de Russische Federatie problemen met skinheads. In 2006 of 2007 staken skinheads 's nachts uw voordeur in brand. U werd in deze periode 2 à 3 keer aangevallen door hen. In augustus 2009 werden in Orenburg de 2 containers waar u een handel had afgepakt, waarbij uw vrouw verwondingen opliep aan haar tanden. Op 24 september 2009 werd uw zoon door skinheads geslagen, waarbij hij een gebroken neus opliep. U keerde terug naar Armenië op 28 oktober 2009. U werd van de luchthaven naar de politie gebracht, waar u ondervraagd werd over uw afwezigheid van 13 jaar in Armenië. U diende een document te ondertekenen dat u het land niet mocht verlaten. U leefde nadien tot 14 januari 2010 ondergedoken in Armenië. Nadien keerde u nogmaals terug van 16 februari 2010 tot 18 of 19 april 2010, voor het hernieuwen van uw Armeens paspoort en uw rijbewijs. Nadien ging u opnieuw naar Armenië waarna u op 28 augustus 2010 terugkeerde met het vliegtuig vanuit Zvarnots naar Moskou. Hierbij werd u een migration card uitgereikt, geldig tot 25 november 2010. Op 28 september 2010 verscheurde de politie van Moskou uw paspoort, volgens u omdat uw registratie verlopen was. U verliet de Russische Federatie uiteindelijk in september of oktober 2010. U reisde met de wagen naar de grens met Oekraïne. Nadat u de Oekraïense grens was overgestoken, reisde u per trein verder naar Kiev. Daar verbleef u 3 dagen in een appartement van de persoon die uw reis geregeld heeft. U reisde met een Mercedes minibus verder naar België. Op 17 november 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie van de eerste twee pagina's van uw paspoort, uw rijbewijs en een ontslagepicrise van een ziekenhuis te Orenburg voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u problemen heeft gehad in de Russische Federatie (met skinheads omwille van uw origine) en in Armenië (met de autoriteiten omwille van uw lange afwezigheid). U verklaarde echter het Armeense staatsburgerschap te bezitten. Bijgevolg dient uw asielaanvraag ten aanzien van Armenië te worden beoordeeld.

Er dient hierbij echter opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent de problemen die u in Armenië gekend zou hebben, aannemelijk te maken. U verklaarde dat u werd meegenomen en gezocht door de politie omdat u 13 jaar niet bent teruggekeerd naar Armenië (CGVS p.8). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt echter dat etnische Armeniërs die langdurig in het buitenland hebben gewoond, geen problemen ondervinden om Armenië weer binnen te komen. Ze worden evenmin vervolgd voor het feit dat ze op illegale wijze het land hebben verlaten. Zelf brengt u niet het minste begin van bewijs aan waaruit zou kunnen blijken dat u hierop een uitzondering zou vormen. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen hieromtrent. Op 31 januari 2011 bezorgde u ons een ontslagepicrise van het stedelijk ziekenhuis van Orenburg, op naam van F.(...) G.R. (zie document 3 in groene map). Vooreerst kan hierbij gewezen worden op het feit dat dit een Russisch document betreft, wat uw problemen in Armenië derhalve niet kan staven. Dit document geeft bovendien enkel informatie over een ziekenhuisopname, maar geeft de oorzaak hiervan niet weer. Bovendien kan hierbij worden opgemerkt dat bepaalde delen van deze ontslagepicrise onleesbaar zijn, waardoor het Commissariaat-generaal zich niet kan uitspreken over de authenticiteit van dit document, noch over de oorzaak van de beschreven medische problemen. Dit document kan de geloofwaardigheid bijgevolg niet herstellen.

Er moet voorts worden vastgesteld dat u vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde tijdens uw gehoor waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang komt. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u een laatste keer in Armenië verbleef van 28 oktober 2009 tot 14 januari 2010 (CGVS p.10). U verklaarde verder echter dat u uw Armeens paspoort en uw rijbewijs persoonlijk hebt afgehaald, respectievelijk op 16 februari 2010 en op 11 maart 2010 (CGVS p. 8, p.9; zie ook document 1 en 2 in groene map). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, verklaarde u zich vergist te hebben en gaf u aan op 16 februari 2010 teruggekeerd te zijn naar Armenië tot 18 april 2010 (CGVS p.10). Bovendien blijkt dat u op 28 augustus 2010 een 'migration card' werd uitgereikt, waarbij u verklaarde dat u deze kreeg bij uw aankomst in Moskou vanuit Armenië (CGVS p.27). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u geheugenproblemen hebt. U gaf hierbij aan dat u niet meer zou antwoorden als er concrete data werden gevraagd (CGVS p.28). In het kader van uw Armeens paspoort en deze 'migration card' werden eveneens enkele tegenstrijdigheden weerhouden in uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u eerst dat uw paspoort op 25 maart 2010 werd verscheurd door politieagenten op de dag van uw verjaardag (CGVS p.9). Vervolgens verklaarde u dat u op 15 juni 2010 een verlenging van uw verblijfsvergunning had verkregen tot 15 september 2010, waarbij u uw paspoort diende voor te

leggen (CGVS p.21). Toen u geconfronteerd werd met uw verklaringen dat uw paspoort reeds op 25 maart 2010 werd verscheurd, stelde u dat u zich had vergist en dat uw paspoort op 28 september 2010 werd verscheurd, omdat uw registratie was verlopen (CGVS p.21-22). Hierna werd u de 'migration card' voorgelegd, waarin vermeld staat dat deze geldig is tot 25 november 2010 (CGVS p.28; zie document 1 in groene map). De verklaring dat u stelde dat u geheugenproblemen hebt en geen concrete data herinnert, is niet afdoende. Met betrekking tot de door u meermaals aangehaalde geheugenproblemen (CGVS p.12, p.15, p.22, p.28, p.29) moet worden opgemerkt dat u deze problemen niet kan staven met enig medisch attest. Bijgevolg kan u niet aannemelijk maken dat de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan geheugenstoornissen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.

Uw verklaringen dat u vermoedt dat u gezocht zou worden door de Armeense politie, omdat u een document ondertekende op 28 oktober 2009 dat u het land niet zou verlaten (CGVS p.17, p.25), worden verder ondermijnd door het feit dat u op 16 februari 2010 een Armeens paspoort werd uitgereikt, met daarin een stempel dat u Armenië mocht verlaten (zie document 1 in groene map). Hierbij verklaarde u echter dat u hiervoor diende te betalen en dat de paspoortdienst niets te maken heeft met de politie (CGVS p.27). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is gevoegd, blijkt dat deze paspoortdienst behoort tot de politie en dat voordat men een dergelijke uitreisstempel in het paspoort krijgt, gecontroleerd wordt of er naar betrokkene geen strafrechtelijk onderzoek loopt. Het is dan ook niet aannemelijk dat u, die verklaarde door de autoriteiten te worden gezocht, een dergelijke stempel zou hebben verkregen. Daarenboven blijkt dat u Armenië op 18 april 2010 en vervolgens nogmaals op 28 augustus 2010 met het vliegtuig op een officiële, legale manier hebt verlaten, waarbij u aangaf geen enkel probleem gekend te hebben op de luchthaven van Zvartnots (CGVS p.27). Indien u op dat moment werkelijk gezocht werd en het land niet mocht verlaten, zoals het document dat u ondertekende stelde, zou men toch mogen verwachten dat u problemen zou hebben gekend bij uw uitreis vanop de luchthaven van Jerevan. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de ernst van de door u verklaarde vrees nog verder ondermijnd.

Voorts dient hierbij nog te worden opgemerkt dat u uw actuele vrees niet aannemelijk kunt maken. Zo hebt u zich sinds uw vertrek uit Armenië niet meer geïnformeerd naar de huidige stand van zaken inzake uw persoonlijke problemen, hoewel u regelmatig contact hebt met uw moeder die in Armenië verblijft (CGVS p.4, p.25). Tevens kan worden bemerkt dat wanneer er meermaals gevraagd werd wat u vreest bij terugkeer naar Armenië, u hier geen concreet antwoord op kon geven (CGVS p.29, p.31). Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat u uw reisroute niet aannemelijk kunt maken. Uit uw verklaringen blijkt dat u de Russische Federatie, zonder problemen, hebt verlaten in september of oktober 2010. U verklaarde vanuit Moskou, met de wagen naar Oekraïne te zijn gereisd. Voorbij de grens met Oekraïne nam u de trein naar Kiev, waar u 3 dagen verbleef. U reisde vervolgens met een andere wagen naar België. U verklaarde dat u grensposten bent gepasseerd, maar dat u niet persoonlijk werd gecontroleerd (CGVS p.13, p.15). U kunt echter geen concrete details geven over de steden of landen via dewelke u hebt gereisd (CGVS p.13, p.14). U verklaarde dat u enkel reisde met uw rijbewijs en dat u vermoedde dat de smokkelaar in het bezit was van enige (valse) reisdocumenten voor u (CGVS p.15). U zegt niet te weten op welke naam de mogelijks voor u gebruikte (valse) reisdocumenten stonden, noch welke geboortedatum en foto hierbij werd gebruikt (CGVS p.15). Dat u zo weinig weet over de reismodaliteiten en de hiervoor gebruikte documenten, is niet geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort (valse) documenten dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg kan geen geloof gehecht worden aan de door u verklaarde clandestiene inreis in de Schengenzone. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, waarvan u verklaarde dat het verscheurd werd door de Russische politie (CGVS p.9, 21-22), achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u de Russische Federatie hebt verlaten verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aangetast.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde rijbewijs kan deze conclusie niet wijzigen aangezien dit louter persoonsgegevens bevat, die hier niet ter discussie staan. De overige voorlegde documenten, met name de eerste twee pagina's van uw Armeens paspoort en een ontslagepicrise van het ziekenhuis te Orenburg werden reeds hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met de zienswijze van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij werd vervolgd in Armenië omdat hij een zogenaamde opstandeling was, doch niet omdat hij lange tijd niet was teruggekeerd. Hij heeft evenmin een document ondertekend waaruit blijkt dat hij het land niet mocht verlaten. Hij ontkent tevens een document van een ziekenhuis aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te hebben overhandigd. Hij heeft enkel een document overhandigd waaruit blijkt dat hij lijdt aan geheugenproblemen. De stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker zich wat betreft concrete data zichzelf regelmatig tegensprekt, maar hiervan geen attest van de gemelde geheugenproblemen zou neerleggen, is dan ook compleet onjuist. Het relaas der feiten toont bovendien duidelijk aan dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat wanneer verzoeker naar zijn land van herkomst terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming kan of, wegens dat risico, wil stellen.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. De bestreden beslissing is onder meer gesteund op de wezenlijke bevinding van de commissaris-generaal dat aan de kern van verzoekers relaas, *i.e.* problemen die hij ondervond omdat hij lang in het buitenland heeft gewoond, geen geloof kan worden gehecht nu blijkt dat etnisch Armeniërs die langdurig in het buitenland hebben gewoond, geen problemen ondervinden om Armenië weer binnen te komen noch worden vervolgd voor het feit dat zij op illegale wijze het land hebben verlaten (Algemeen ambtsbericht Armenië, stuk 13 van het administratief dossier). De Raad stelt vast dat verzoeker omtrent voormelde informatie, die door hem gekend is en waarop de commissaris-generaal zich gesteund heeft, geen enkele contra-indicatie bijbrengt, laat staan dat hij deze informatie weerlegt. Meer nog, verzoeker geeft in onderhavig verzoekschrift te kennen dat zijn vluchtelingenrechtelijke vrees in Armenië *niet* is ingegeven door het feit dat hij lange tijd niet was teruggekeerd, maar wel omwille van het gegeven dat hij een opstandeling was, hetgeen echter verzoekers geloofwaardigheid bijkomend ondermijnt. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker, wanneer hem gevraagd werd om zijn concrete problemen in Armenië weer te geven, herhaaldelijk zijn langdurig verblijf in het buitenland aanhaalde (stuk 5, gehoorverslag CGVS 21/01/2011, p. 17, 25, 30).

Voor zover verzoeker de vervolgingsfeiten omwille van het gegeven dat hij een opstandeling was in de periode 1988-1996 situeert, dient te worden opgemerkt dat verzoekers vluchtelingenrechtelijke vrees elk actueel karakter ontbeert. Verzoeker brengt geen elementen aan die erop wijzen dat hij actueel in Armenië aanzien wordt als een opstandeling en bijgevolg desbetreffend een vrees voor vervolging koestert. De stelling dat het huidige regime in Armenië nog steeds banden heeft met het vorige regime is onafdoende om een actuele vrees in verzoekers hoofde te vestigen. Verzoeker brengt evenmin enig element aan ter staving van zijn beweringen. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker blijft dienaangaande duidelijk in gebreke. In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om geen vluchtelingenrechtelijke vrees in hoofde van verzoeker aan te nemen.

2.2.2. In zoverre verzoeker zijn vraag voor subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient vastgesteld te worden dat hij, omwille van de ongeloofwaardigheid van dit relaas en het ontbreken van het actueel karakter van zijn vrees, ook niet aannemelijk maakt dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER